

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΚΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια ἐν τῷ προηγούμενῳ)

Ἡ φίλη τῆς Ρόζας κατάλαβε πὸς εἶχε μαντέψει τὸ μυστικὸν τῆς. Δὲν ἔβηχε καμιά ἀμφιβολία. Μόνον ἐκείνος, μόνον ὁ ἀνδρῶπιος, τὸν ὅποιον ἀγαποῦσε, τὸν ὅποιον ἐλάτρευε ἡ Ρόζα, θὰ μπορούσε νὰ τὴν πληρώσῃ ἔτσι βαθειά, μόνον αὐτὸς θὰ μπορούσε νὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν, νὰ τὴν κἀνῃ μὴ πονεῖται τόσο. Γι' αὐτὸ ζήτησε κοντὰ τῆς Ρόζα καὶ τῆς εἶπε :

— Μιλῆσέ μου, Ρόζα... Μιλῆσέ ἐκεῖνος... ὁ Ἀνδρῶπις... ἔργον μίσησ' αὐτόν... Δὲν εἶ ἀγαπᾶ πειὰ... Πῆς μου...

— Ὅχι, δὲν εἶν' αὐτό, ψεύθῃσε ἡ Ρόζα.

— Τότε ; Τί σοὺ συνέβη ; Ἐλα, μιλῆσέ μου πειὰ...

— Ὁ πατέρας...

— Ὁ πατέρας σου ! Τάμαθε ὁ πατέρας σου ;...

— Ναί.

— Πότε ;... Πῶς ;...

— Χθὲς τὸ βράδυ... Δὲν ἔξωρα καλὰ πὸς... Τοῦτό εἶπνε... Τοῦτό γόργασε καίτοι... Κάτιο γράμμα ἀνέβηκε... Ἦθελε εἶπε ὀργισμένος... θηρίο... Χύθηκε νὰ μὲ σκοτώσῃ... Ἐργον τρομαγμένη, γλύστρησα κάποιον, ἔπειτα, γύρῃσα στὸ μέτωπόν μου...

— Θεέ μου !... Φτοχὴ μου, μικροῦλα μου Ρόζα...

— Ὄχι τὴ νύχτα δὲν ἠσυχάζομαι. Ἦθελε νὰ μὲ σκοτώσῃ, νὰ μὲ σκοτώσῃ καὶ τὴ ἴδια τὸν τὴ χεῖρα. Ὄχι ἡ ἀγάπη τὸν γὰ μὲνα ἔγινε λύσσα καὶ μῖσος. Μ' ἔπαισε πρώτης, λιποθύμησα, μ' ἀνέβησαν στὴ σέβητα. Τὸ πρῶτό θέλησα νὰ φέγω, μὰ μὲ κατὰλαβαν. Ὁ πατέρας ἔγινε πειὰ ἔξω φρόνῳ. Δὲ ζλεῖθεσε σὺ σκοτεινὸ ὑπόγειο !... Βοήκων κάποιον κλειδὸ καὶ μ' ἀνοῖξαν. Μ' ἀνέβησαν ἄνω καὶ μ' ἐξοργῶν στὴν ζώνη τὸ ἀδερφὸν μου. Σκέφτηκα τότε ν' αὐτοκτονήσω. Μὰ συζητήθηκα. Κι' ὅταν ἄκουσα τὸν πατέρα νὰ φεύγει, ντόνηκα ὁμοιωσὸς καὶ τοῦ ἐξέρχου...

Ἡ φίλη τῆς τὴν ἀγκάλιασε καὶ ἄρχισε νὰ τὴν χαϊδεύῃ.

— Καμένη μου Ρόζα... Πόσο ἰσχυρὸς !...

— Ἐξοργῶ, καθὼς ἀρχίζε το μῆτερό τῆς, τινάχτηκε ἀνησυχῶ.

— Ρόζα, ἀγάπη μου, ἔχεις πιστό !... Τὸ μέτωπό σου καίει !...

Ἡ Ρόζα ζώνησε ἄβυσσος τὸ κεφάλι τῆς.

Ἡ φίλη τῆς εἶχε συγχάσῃ βαθειά, τὰ μῆτα τῆς βαρύνονταν μὲ τὴν τρομαχτικὴ αὐτὴ κατάστασι τῆς.

— Ἐλα, μὴν κἀθεσαι ἔδω, τῆς εἶπε. Πρέπει ν' ἀνέβωμε ἄνω. Θὰ πᾶμε στὴν κἀμαρά μου. Θὰ ἐπιλώσῃς στὸ χορβάτι μου. Δὲν θὰ σ' ἐνοχλήσῃ κανεὶς. Ἐξέρχ' ὅσο σ' ἀγαπᾶς ἡ μητέρα μου... Θὰ φωνάξωμ' ἕνα γιανό... Ἐλα, Ρόζα... κοινά... Σὺ καὶ ν' ἀνέβωμε ἄνω καὶ ὅλα θάβωθον καλά...

Ἡ Ρόζα σηκώθηκε ὀρθῶ, πήγε τὸ χεῖρ τῆς φίλης τῆς μέσα στὰ δικά τῆς καὶ τῆς εἶπε μὴ φωνήσαν μὲν ἄνω τὸν πόνο :

— Σ' εἰχαριστῶ... σ' εἰχαριστῶ μὲς' ἀπὸ τὴν καρδιά μου... Εἶσαι ποιὸν καλὴ... Ἦξερα τὰ αισθηματά σου, ἦξερα πὸς μ' ἀγαπᾶς καὶ γι' αὐτὸ ἐτροχάσθαι σέ σένα. Μὰ μὴ μὲς' ἔχῃς καὶθὼς ἄνω. Ἀφροῦ μὲ νὰ πάρω τὸ δόμο τῆς μοῖρας μου. Δὲς μου μόνον ἕνα ποτήρι νερό. Τὸ στόμα μου ἔχει στεγνωσθεῖ...

Ἡ φίλη τῆς τὰχασε. Μιλοῦσε σωστὰ ἡ Ρόζα, ἦταν στὰ λογικά τῆς ἡ παραισιώδεις ἀπ' τὸν πιστό ; Ποῦ ἦθελε νὰ πᾶσιν κατὰστασι πὸς βοσκοτάνη ; Τὴν ἀγκάλιασε καὶ θέλησε νὰ τὴν βοηθήσῃ ν' ἀνέβουν τὴ σκάλα.

— Ἐλα, τῆς εἶπε. Ἡ μοιά εἶνε ἀπεχρησμένη στὸ δωματίό τῆς. Δὲν θὰ σέ διηλευνῇ. Θὰ πᾶμε στὴν κἀμαρά μου. Ἐλα, Ρόζα, κοινά. Τί λόγια εἶν' αὐτὰ πὸς λέγεις. Νὰ φέγῃς ; Θεέ μου, καὶ πὸς νὰ πᾶς στὴν κατάστασι πὸς βοσκοτάνη ; Θῆς νὰ τρέξῃς κοντὰ του ;

τὰ του ; Μὰ θάταν τρέλλα αὐτό. Δὲ θάβγαζαν σέ καλὸ. Θέλεις νὰ τὸν καταστρέψῃς ; ἔκείνος ;... Γιὰ σέβου τὴ θέσι του, Ρόζα... Τὰ λόγια τῆς φίλης τῆς ἦσαν σωστὰ, λογικά καὶ φρόνιμα, μὰ ἡ Ρόζα ἦταν κατὰ ἀποφασισμένη.

— Θ' ἀνέβω ἄνω, εἶπε στὴ φίλη τῆς, μὰ δὲν θὰ μείνω. Ναί, εἶπε πρέπει νὰ γίνῃ, μὴ μοῦ πῆς ὅχι... Θὰ μοῦ δώσῃς νὰ ποῦ καὶ, καὶ ἰσχυρῶς, γιατί νοιώθω μέσα μου μὴ φέγω, θὰ μοῦ δανείσῃς ἕνα καπέλο σου, ἕνα φρονιά σου, θὰ τακτοποιήσω ἄνω μὲς' στὸν καθέρι τῆς τουλιέτας σου καὶ θὰ φέγω, θὰ φέγω...

— Καλὰ, ἀπάντησε ἡ φίλη τῆς γὰ νὰ τὴν πείσῃ ν' ἀνέβῃ. Πᾶμε τώρα ἄνω...

Ἀνέβηκαν ἄνω, χωρὶς νὰ τοὺς διηλευνῇ. Ὅταν μῆταν στὸ δωματίό τῆς, ἡ φίλη τῆς βγήκε καὶ μὰ στιγμὴ ἔξω καὶ εἶπε στὴν ἐπιτήρησι νὰ ἐτοιμάσῃ μὴ βουκαλά.

Ἡ Ρόζα ἐπέβηκε σὲ μὴ πολυθρόνα ἀποκαυμένη. Σκεπτόταν τὴν μητέρα τῆς. Δὲν ἦθελε νὰ τὴν παζάρῃ. Δὲν ἦθελε νὰ τὴν λιπώσῃ τόσο, δὲν ἦθελε νὰ φέγῃ καὶ πάντα ἴσως, χωρὶς νὰ τὴν ἀποχωρηθῇ καὶ νὰ ζήσῃ τὴν ἐξὴ τῆς, μὰ δὲν μπορούσε νὰ κἀνῃ ἀποκαυμένη.

— Στάσου λίγο στὸ χορβάτι μου, Ρόζα, τῆς εἶπε ἡ φίλη τῆς μπαίνοντας μέσα. Εἶσαι φρόνιμη, ἀγάπη μου. Δὲν εἶσαι σὲ κατάστασι νὰ παρατήρῃς. Θὰ πᾶσῃς σὲ κανένα δόμο. Μὴν κἀνῃς τρέλλες. Ἦσαν πάντα τόσο φρόνιμη !...

— Ναί, ἦσαν κατὰ φρόνιμη... καλὰ, καλὰ φρόνιμη, ἔχεις δίκιο. Μὰ τώρα δὲν ἔξωρα πειὰ τὸν πατέρα μου, καταλαβαίνεις ; Εἶμαι τρελλὴ !... Τὸν ἀγαπῶ, τὸν λατρύω !... Δὲν μπορῶ νὰ σηκώθω τίποτε ἄλλο ἀπ' αὐτό. Καὶ δὲν θὰ ἠσυχάζω ἀν δὲν βρεθῶ κοντὰ του, στὴν ἀγκαλιά του...

— Ρόζα... Ρόζα, παραφέρεσαι.

— Δὲν ἔξω, ἴσως νῆμα καὶ αὐτό. Ἴσως ὁ ἄλλος κόσμος ν' ἀγαπᾶει διαφορετικά, μὲ μέτρο, μὲ ἐπιλογισμὸν, μὲ φρονιμάδα. Μὰ αὐτό δὲν εἶνε ἀγάπη. Ἀγάπη θὰ πῇ νὰ τὰ θεσπῇς ὅλα γὰ ζεῖν πὸς ἀγαπᾶς, νὰ μὴ ἐπιλογισθῇ, νὰ τραβᾷ ἴσα στὸ σκοτὸ σου, καὶ ἂν ἀκούσῃ πρόστασι μὲρὶ μὲ τὴν ἐπινοήσῃ τὸ ἔξωτὰ σου νὰ σ' εἰσὴ ὁ κοινωνικὸς ἔξεντιμῶς, ὁ θάνατος !

Ἀγανακτῶ τὰ λόγια αὐτὰ, εἶπε παραφευγῶν, τὰ μῆτα τῆς σπιθοβολοῦσαν. Κ' ἔβριμα πιτύχωναι ἀπὸ τὴν πολυθρόνα, πὸς καθόταν, ὄρθῃ καὶ εἶπε βιαστικὰ στὴ φίλη τῆς :

— Δὲν πρέπει νὰ γίνω κακὸ. Πρέπει νὰ φέγω... νὰ φέγω... Δὲς μου ὅτι σοὺ ζήτησα. Θῆς νὰ μοῦ δώσῃς ἕνα φρονιά καὶ ἕνα καπέλο...

— Ἄν διαστῆς δὲν περιόριζαι, φέγω καὶ εἶποι...

Ἡ φίλη τῆς κόνισε, ἀκούγοντας τὰ ἀπερριπτα λόγια τῆς.

— Ρόζα, τὸ λόγια εἶν' αὐτὰ πὸς μὲς ; τῆς εἶπε. Γιατί μὲ πληγόνεις ; Ἐγὼ νὰ σοὶ ἀγαθῶ ; Ἐπιπρῶ, εἶλα νὰ διαλέξῃς ὅποιο θέλεις ἀπὸ τὰ φρονιά μου. Πᾶρε ὅτι θέλεις, κάμει ὅτι θέλεις, στήσε τὰ ἀγάπη μου, μὰ μὴ φέγῃς... μὴ φέγῃς, γὰρ τὸ θεο, Ρόζα, θ' ἀρπακίσῃς μ' ἐκεῖνον θὰ τὸν ἀρπακίσῃς μὲ τὴν ἀνεπινοήσῃ σου καὶ τὴν βία σου αὐτῆ...

Μὰ ἡ Ρόζα δὲν ἦθελε ν' ἀκούσῃ τίποτε. Ἀνεπινοήσῃσε νὰ φέγῃ, νὰ βρεθῇ πειὰ ἔξω, νὰ τρέξῃ κοντὰ πὸς ἀνδρῶπιον πὸς ἐλάτρευε.

— Θὰ σομαστῆς στὸ δόμο πρὶν κἀνῃς δεκά βήματα, τῆς εἶπε ἡ φίλη τῆς.

— Θα πάωω ἰσχυρῶς. Δὲν ἔξω χωρῆμα, μὰ θὰ μὲ δανείσῃς...

— Θὰ σοὶ δώσω ὅτι θέλεις, καὶ ὅτι μοῦ ζήτησῃς. Ρόζα, Ἐπιπέμω ὄμοια, τὸ κἀνω γιατί σ' ἀγαπῶ, γιατί δὲν θέλω νὰ σοὶ συμβῶν διαφορετικά...

— Πρέπει νὰ φέγω, εἶπε πειὰ ἡ Ρόζα ἀποφασιστικά.

— Θὰ μ' ἀφήσῃς τότε νὰ σὲ συνοδεύω.

— Σ' εἰχαριστῶ...

— Δὲν θέλεις ;

— Τὸ θέλω ὁ ὅλη μου τὴν καρδιά. Νοιώθω τὴν ἀνάγκη νὰ βρισκῃται κάποιος κοντὰ μου στὴν περίστασι αὐτῆ. Ἄς μὴ γίνωμε κακὸ διὰ... Πᾶμε... Καὶ φρόντισε νὰ μὲ διακολογήσῃς κατὸν πρῶτον μῆτα σου ὅπως μπορῆσῃς.

Ἡ φίλη τῆς κατάλαβε πὸς μάτια θὰ ἐπέβηκε καὶ θὰ τὴν παρακαλοῦσε πειὰ νὰ μείνῃ. Ἡ ἔξω τῆς, ὁ πιστός τῆς, ἡ ἀπελευθέρωσι τῆς τὴν εἶχαν μεθῆσει, τὴν ἐσπέρωχαν στὸ χωρὸ, στὴν καταστραφῆ. Φανόταν σὺν μυστηρίῳ. Εἶχε λωπὸν ἐπιπρῶσαι νὰ τὴν συνοδεύσῃ καὶ νὰ μὴ φέγῃ ἀπὸ κοντὰ τῆς.

Τῆς ἔδωσε ἕνα ὀκαυμένη φρονιά καὶ ἕνα καπέλο μὲ ριχτὸ πῶρ, γὰ νὰ τὴν σκεπᾷ τὸ πρόσωπο, καὶ τὴν τῶνα τῆς, μὲ ὅλα τὰ χρωμάτα ποῦχε μέσα σ' αὐτῆ, κάτων 250 δραχμῆς.

Ἡ Ρόζα ἄλλαξε φρονιά μέσα σὲ λίγες στιγμῆς. Κι' ὅταν ἐτοιμάσθηκε πειὰ, εἶπε στὴ φίλη τῆς, μὲ ὅλη τὴν ζήλῃ καὶ τὴν ἀδυναμία πὸς ἀισθάνονταν :

— Ἄς πᾶν ὀμοίως... Σὲ παρακαλῶ... Δὲν ἔξωρα τὸ ἔξω. Μιὰ ἀλλοθιή προαίσθησι μὲ βασανίζει. Φοβόμαι ὅτι ὁ Ἀνδρῶπις κἀνδυνεύει...

Δὲν θὰ ἠσυχάζω ἀν δὲν βρεθῶ κοντὰ του, στὴν ἀγκαλιά του...

(Ἀχιλοῦδῃ)